

Retraite Merville 2021

Het is een grote vreugde om hier bij jullie te kunnen zijn, opnieuw, voor de 2de maal. Sinds onze laatste bijeenkomst is er veel gebeurd. We zijn allemaal door dagen, zelfs moeilijke tijden gegaan. Dit is ook een gelegenheid om na denken, om te reflecteren. Ik hoop dat de Heer tot u aan het spreken is geweest. Ik ben echt blij om deze keer met Peter, mijn echtgenoot te kunnen komen. Wij zijn 40 jaar gehuwd, dit jaar trouwens, het 40ste jaar...en het meeste van ons leven zijn wij op missie geweest. Wij zijn missionarissen geweest, sinds 35 jaar nu en hebben de mogelijkheid gehad om onze gemeenschap te stichten in Engeland. Wij horen bij de stichtende groep van een gemeenschap voor evangelisatie. Wij hebben over de hele wereld kunnen gaan om mensen bij te staan.

Peter, ik ben blij dat hij hier bij mij is, hij is het omgekeerde van mij in heel wat zaken. Ik spreek heel veel, hij spreekt niet zo heel veel, ik ben extravert, hij is introvert. Zijn begaafdheden, hij is een muzikant, een lofprijzingsleider en is heel sterk in geestelijke begeleiding.

Als je gebed nodig hebt, wij zijn zeker bereid om met jullie te bidden. We zijn hier om tussen jullie te zijn. We zien wel hoe het dan met de vertaling moet gaan.

We zijn hier om tussen jullie te zijn. Jullie tijd is onze tijd, we willen zo veel mogelijk dat jullie gezegend mogen worden tijdens dit weekend.

Ik wil jullie ook de groeten doen van onze gemeenschap. Toen wij gisterenavond vertrokken hebben zij ons gezegend, zij willen ons vergezellen met het gebed. Het is goed om weten terwijl wij zoekende zijn dat er ook mensen zijn die voor ons de Heer zoeken.

Dat is het mooie van de kerk, dat wij samen gemeenschap zijn.

Een van de zaken die ik heb geleerd van een oudere man, die nu bij de Heer is, dat het goed is om de zaken bij te houden, neer te schrijven wat je hebt gezegd en waar je het hebt gezegd en dat was zeer handig toen ik deze retraite voorbereidde. Zo hoop ik dat ik niet te veel dezelfde verhalen vertellen en als ik toch iets een tweede keer vertel en als dat zo is dan is het omdat de Heer wil dat je het een 2de keer hoort.

Ik zal proberen niet dezelfde grappen te vertellen, we zullen zien hoe het zal gaan...

Ik heb als thema voor deze retraite genomen: de roeping die God aan iedereen doet, het is een roeping en uitnodiging om leerlingen te worden. Ik gebruik het woord 'worden' want het is een tocht die niet afgelopen is, die verder gaat. Je kan misschien eens even stil staan bij toen je voor het eerst leerling van Jezus werd en dan eens even kijken waar je nu bent...

Het is goed om na te denken over de tocht. Misschien zijn sommigen van ons leerling geworden en ging het dan alleen maar hoger en hoger. Maar ik denk dat het voor de meesten van ons het niet zo is gegaan. Ik denk dat het voor de meesten van ons de reis er één is geweest van leren van de Heer, en op een andere manier leren van de Heer dat die ons soms eerder naar beneden haalt opdat we dan daarna weer terug kunnen opstaan, dat is het Paasmysterie, het sterven en verrijzen. Dat is de uitnodiging voor de leerling. Als we naar het begin kijken van eender welke van de evangeliën. Dan zien we dat de Heer zijn leerlingen roept en vormt. Die roeping, die roep 'volg mij!' en dan zegt Hij: 'ik zal jullie tot vissers van mensen maken.'

In de eerste plaats is er de roep, de imperatief: 'volg mij!' en daarna is er de uitnodiging om te volgen, te volgen, te volgen, om te blijven voortgaan en reageren, volgens dat de Heer ons stap voor stap leidt, moment per moment en we weten in de evangeliën dat er veel mensen zijn die volgelingen waren van Jezus maar niet zo heel veel werden zijn leerlingen. Zie je, het is gemakkelijk om te volgen, dan concentreer je je op wat je krijgt. Het is gemakkelijk om te volgen want dan kijk je

wat kan ik krijgen, 'wat kan ik er uit halen'. Maar in het volgen van Jezus is er ook een moment van uitwisseling, waarin dit verandert. Het gaat niet zo zeer over wat ik kan krijgen, wat ik er kan uithalen, dat is de consument. Maar het gaat over 'wat wordt van mij gevraagd om te geven'. Plots wanneer er die verandering is lijkt het niet meer zo opwindend om Jezus te volgen. We worden aangetrokken zolang we krijgen, zolang alles goed voelt dan willen we graag volgen maar wanneer we ingaan op de uitnodiging om leerling te worden, dan gaat het niet meer alleen over mij, dan gaat het over mij die daar beschikbaar is voor andere mensen; dat is het leven voor een leerling, dat is heel verschillend van een gewone volgeling te zijn van Jezus.

Ik wil je een vraag stellen van bij het begin van deze retraite : waar sta jij op je tocht van het 'worden' van een leerling, de leerling die Jezus wil dat jij zou zijn? Waar sta jij op dit ogenblik, vandaag? Op dit moment?

We spreken hier over overgave aan de Heer. Dat is de roeping van de leerling.

Momenten van overgave gebeuren in verschillende stadia. En ze gebeuren op verschillende momenten in ons leven. ...in verschillende seizoenen in ons leven. Ik denk dat op dit ogenblik, de hele wereld, in dit seizoen van de pandemie, dat de hele wereld veranderd wordt. Iedereen van ons wordt er door aangeraakt. Sommige dingen begrijpen we , andere nog niet. We staan nu in een nieuwe fase in ons leven, anders dan 2 jaar geleden toen we hier op retraite waren en enkele van die veranderingen zijn te wijten aan omstandigheden buiten ons om maar andere hebben te maken met onze ingesteldheid intern.

Waar we ook zijn op onze tocht, de Heer is met ons en daarom zijn we hier samengekomen. De Heer belooft bij ons te zijn, Hij zal ons nooit verlaten. Dus hoe je je ook voelt vandaag, laat je niet leiden door je emoties om te beslissen hoe je er op reageert. Reageer vanuit die plaats van het geloof en zeg eenvoudig aan de Heer: 'ik vertrouw Heer dat Gij mij zult ontmoeten op dit moment in mijn leven , dat Gij mij zult tegemoet komen en mij zult voort leiden. Als je dat gebed in geloof en vertrouwen doet op dit moment , zal de Heer je gebed horen. Hij zal jou ontmoeten , Hij zal naar je toekomen en met je meegaan. We bidden dan : Heer, dat tijdens deze retraite Jij diegene zou zijn die ons zal leiden en ons gidst.

Wanneer mensen voor de eerste keer antwoorden op de roeping van de Heer om Hem te volgen, gebeurt het vaak dat er een verandering zichtbaar is, een verandering in richting. Je kan misschien eens bij jezelf kijken wanneer je voor de eerste keer reageerde op de roeping van de Heer, je eerste 'JA'. Soms beseffen we niet wat er in de toekomst zal gebeuren op het moment dat we 'ja' zeggen . Bij de aankondiging van de Heer, toen Maria 'JA' zei aan de Heer had ze geen idee van hoe dit zich zou gaan ontwikkelen maar ze zei 'ja' .

Elk van ons op onze tocht met de Heer heeft 'ja ' gezegd . we hebben 'ja' gezegd op dat moment en we wisten niet wat er zou gebeuren toen we voor het eerst 'ja' zegden aan de Heer, dat moment van onze eerste bekering, wanneer we misschien oude gewoonten hebben achtergelaten, wanneer we beslisten om met Jezus te wandelen op een vernieuwde manier ...misschien hebben we ontvangen, in zekere zin een nieuw leven ontvangen, misschien hebben we een verandering meegemaakt in perspectief, dat zijn allemaal dingen die gebeuren als wij 'ja' zeggen om de Heer te volgen.

Er is ook wat de Heer noemt een 2de bekering en dit is denk ik waar elk van ons nu is. We zijn op die plaats waar we geroepen zijn om voortdurend het pad van boete en vernieuwing te bewandelen. Dit is uit de catechismus van de katholieke kerk 1028: we volgen het pad van boete en vernieuwing, loslaten, overgeven, om te kunnen ontvangen, het nieuwe dat de Heer wil doen in ons leven en dit is een persoonlijke dimensie , maar het is ook waar in een gemeenschapsdimensie, als gemeenschap. Dat wij geroepen zijn om samen die weg te gaan, die weg van loslaten, van overgave, van penitentie, boetedoening, om samen te reizen naar daar waar de Heer wil dat wij komen. Ik denk dat dit

weekend de Heer tot ons zal spreken zowel op persoonlijk vlak als op vlak van de gemeenschap. Hij zal tot ons spreken als een gemeenschap, een gemeenschap van gelovigen. Wij geloven dat er voor elk van ons iets zal zijn maar dat er ook iets zal zijn voor onze gemeenschap.

Ik vraag me af of iemand gehoord heeft van sir Francis Drake. Ik wil er iets over vertellen. Hij leefde in het midden van de 16de eeuw. Hij was een Engelsman, een zeekapitein, hij kwam niet zo goed overeen met de Spanjaarden. Ik ben hier niet in Spanje dus ik kan het verhaal hier wel vertellen. Als een Engels zeekapitein, hij was de 2de persoon die om de wereld is heen gevaren. Het was in de tijd van de ontdekkingen, hij ging in één trek om de wereld. Hij is diegene die de westkust van de VS heeft geclaimd voor Engeland ...dat heeft hem niet geliefd gemaakt bij de Spanjaarden. Daar ga ik niet dieper op ingaan. Ik vertel u dit verhaal omdat hij een grote zeevaarder was maar hij was ook de zoon van een Anglicaanse priester en hij was een man van geloof. Ook als gelovige en overduidelijk af en toe in moeilijke situaties waarin je wel komt als je zo aan het reizen bent in de wereld, in die omstandigheden heeft hij een gebed geschreven en dat gebed is heel bekend, beroemd geworden. Het gebed heet: 'Heer, verstoor ons'. Ik wil dit met jullie delen want ik wil dat jullie verstoord worden, dat jullie wakker geschud worden bij het begin van deze retraite. Want soms hebben we dat wel eens nodig om de Heer toe te laten om ons dieper te leiden en zijn gebed was:

Verstoort ons Heer, wanneer we te snel tevreden zijn met onszelf, wanneer onze dromen zijn uitgekomen omdat we te weinig hebben gedroomd, wanneer we veilig zijn aangekomen omdat we te dicht bij de kust hebben gevaren.

Verstoort ons Heer, wanneer we met onze overvloed aan bezittingen onze dorst naar het water van het leven hebben verloren, verliefd geworden op het leven hebben opgehouden van de eeuwigheid te dromen en in onze pogingen om een nieuwe aarde te bouwen, hebben we ons zicht op de nieuwe hemel laten verslappen.

Verstoort ons Heer, om vrijmoediger te durven, om ons te wagen op wijdere zeeën waar stromen Uw meesterschap zullen tonen; waar we het land uit het oog verliezend, de sterren zullen vinden. Wij vragen U de horizonen van onze hoop te verleggen en de toekomst in te gaan met kracht, moed, hoop en liefde. AMEN

Ik denk dat dit een goed gebed is om deze retraite mee te beginnen want wij willen hier zondag niet weggaan als dezelfde mens die we vandaag zijn. Wij willen dat de Heer ons naar een nieuwe plaats brengt in ons leven en om dat te kunnen doen is het soms nodig dat Hij ons oncomfortabel laat voelen. Dat is een heel moedig gebed om te bidden.

Vorig jaar kwam onze bisschop op bezoek bij ons op bezoek, bij ons in de gemeenschap. Hij kwam gewoon langs om samen te zijn en samen te eten en zoals de meeste bisschoppen waarschijnlijk zoals de meeste bisschoppen is hij in een herstructurering van de bisdommen. Er moeten dingen veranderen. En de bisschop vertelde dat veranderingen maken moeilijk is. Het is moeilijk om verandering te brengen want mensen willen niet veranderen. Ze zitten gezetteld, comfortabel op hun stoel en willen het comfort dat ze hebben beschermen. Dus je kan je wel inbeelden, de bisschop die iets beslist en we beginnen te klagen en te zagen. Hij beslist iets anders, iets nieuw en anderen beginnen te klagen en te zagen. Je kan je wel inbeelden, wij moeten bidden voor onze bisschoppen. En hij deelde met ons een citaat van een Dominicaans priester. Dit is het citaat: het christendom is vaak gelinkt aan het goede en het veilige maar de focus zou eigenlijk moeten liggen op de verlost en de bevrijdden. De goede mensen en de veilige mensen brengen ons in een comfortabele en veilige situatie: 'ik ben goed en ik ben veilig'. Dus ik kan wel wat indutten. Maar de roeping, de kreet van het evangelie is om ons wakker te schudden, om wakker te worden uit onze slaap want het evangelie roept ons op om te gaan verlossen, bevrijden, elke mens die ooit geleefd heeft, die

mensen te brengen daar waar zij weten dat zij gered zijn door het bloed en het kruis van Jezus Christus.

Wij zijn in dat proces van gered en verlost te worden maar terwijl dit aan ons gebeurt is het ook aan ons de roeping om anderen te gaan verlossen en redden. Dit is wat de Heer van de leerlingen vraagt. Het gaat niet enkel om mij en Jezus, het gaat om mij en Jezus ten bate van de wereld. Toen het werk van Jezus een hoge vlucht begon te nemen en het goed aan het gaan was, je kan dit lezen in elk van de evangeliën van Marcus, Matheus en Lucas. Hij begon met de doop, Zijn dienstwerk, Hij verkondigt het woord, er zijn genezingen, mirakels, wonderen...dat is wat we mogen verwachten ook. Dat is wat Jezus verwacht dat we zouden doen. Het evangelie laat ons zien dat de dingen goed gaan vb. Mc. 1: terwijl de zaken goed gingen staar Jezus 's morgens vroeg op, Hij gaat bidden op een eenzame plaats. De leerlingen gaan op zoek naar Jezus. Ze zeggen: 'iedereen is op zoek naar U'... Natuurlijk is iedereen op zoek naar Jezus want Jezus geneest mensen, helpt hen om zich goed te voelen, Hij bevrijdt ze. Mensen worden heel gemaakt. Natuurlijk gaan ze op zoek naar Hem. Dit is het ogenblik waarop Hij had kunnen zeggen: 'waaw, dit gaat hier echt goed', laten we nog wat meer liederen zingen en met nog meer mensen gaan bidden...maar dat deed Hij niet. Hij zei aan zijn leerlingen: laten we verder trekken, laten we nog wat verder gaan want er zijn nog plaatsen waar ik nog heen moet om het evangelie te verkondigen. Jezus bleef niet in de momenten van de verheerlijking, in de momenten van de glorie, Hij ging verder in de kracht van de Geest. ...dat is ook onze roeping als leerlingen, een volk te zijn dat op tocht is om pelgrimerend volk te zijn, een volk dat stap voor stap beweegt. Blijf niet op dezelfde plaats, geestelijk gezien, blijf niet op dezelfde plaats op je geestelijke tocht, wees steeds bereid om je te laten verder leiden door de Heer. In de exortatie over de heiligheid van paus Franciscus 'caudate et exortate' waarschuwt paus Franciscus ons tegen 2 ketterijen. Ik ga ze niet in detail bespreken. Hij spreekt over de ketterij van pellagionisme, dit is waar wij denken dat de missie helemaal van ons afhangt, dat wij hard moeten werken, dat we hard moeten bidden, dat we veel dingen moeten doen. En dat is waar. Ketterij is een waarheid die op hol is geslagen, een waarheid die buiten proportie is gegaan. Ketterij zit er dus in wanneer wij denken dat we iets kunnen doen op eigen kracht; wij beslissen 'ik ga meer bidden'. Ok, goed, ik hoop dat je die beslissing neemt maar besef goed dat om dit te kunnen doen wij de genade nodig hebben van God, wij hebben de genade van de H.Geest nodig. Het is niet ik die meer ga bidden, het is ik die open gaat zijn voor de genade en de kracht van de Heer opdat Hij in en door mij meer kan bidden, dat wij moeten open kanalen zijn voor de H.Geest. Niet om bezig te zijn met allerlei dingen. Er zijn veel mensen die bezig zijn met pastoraal en dan ontmoet ik mensen die zeggen: ik ben uitgeput...leerlingen kunnen niet uitgeput worden, ze kunnen moe worden en dat is iets anders. Wanneer we uitgeput zijn betekent dat we op onze eigen kracht bezig zijn. Als we tot een burn-out komen wil dat zeggen dat we bezig zijn met onszelf steeds maar verder te duwen. Het evangelie gaat niet over gepusht worden maar over getrokken worden door de H.Geest, aangetrokken worden door de H.Geest. Wanneer we aangetrokken worden door de H.Geest gaan we onze bezigheid hebben maar het zal niet afhangen van ons, het zal afhangen van de kracht van God die aan het werk is in ons.

'Ik kan alles in Christus Jezus die mij kracht geeft', staat in de brief van Paulus aan de Filippenzen maar wij moeten niet vergeten dat het de Heer is die alles doet en niet in ketterij vallen die zegt: 'ik kan'. Het gaat niet over mij, het gaat over de Heer. En wanneer de Heer ons leidt zal Hij soms ook tot ons zeggen: 'doe niets, wees stil,... wees... en soms is dat moeilijk maar dan is het dan dat wij gesterkt worden door de Heer. Wanneer wij tot de Heer komen met open harten en open handen, het is dan dat wij kracht ontvangen.

Er is nog een andere ketterij waarover paus Franciscus spreekt. Het is de ketterij die zichzelf toont in quiëtisme= het omgekeerde van pellagionisme ,wanneer ik ga zitten en zeg: God kan alles, 'hier ben ik'. Dan sta ik op en ga voort met mijn dingen. In de stille momenten is het de Heer die tot mij

spreekt, dan gaat het niet over neerzitten maar over recht staan, opstaan, in beweging komen naarmate de Heer ons voorgaat. En als de Heer voorgaat, ons leidt, dan zullen wij geleid worden in vruchtbaarheid. Wat ik hier probeer te zeggen is dat wij een evenwicht nodig hebben. Wij moeten een evenwicht vinden om een Geest geleid leven te leiden.

We moeten mensen zijn die de Heer zoeken en verwachten en die openbaring verwachten door het gebed. In het evangelie van Joh.8, 28-29 zegt Jezus: 'Ik doe niets uit mezelf, Ik doe alleen wat de Vader mij heeft geleerd. Hij die mij zendt is met mij. En Hij heeft mij niet aan mezelf overgelaten omdat ik altijd doe wat Hem behaagt.'

Dit is het evenwicht dat we in ons leven willen, dat we voor de Heer zitten, dat we openbaring zoeken, verheldering zoeken in het gebed en dan moeten wij ons geloof in actie brengen zodat wij opstaan van het gebed en beginnen te stappen, te wandelen in de voetstappen van Jezus: doen wat Jezus ons vraagt te doen. Soms kost ons dat, soms is het moeilijk, soms is het een grote vreugde maar dit is het merkteken van een leerling. Dat we wandelen naarmate dat Jezus ons leidt, voorgaat volgens de kracht van de H.Geest. Dit is een kenteken van een gemeenschap van leerlingen, dat wij geleid worden door de Heer op het pad dat Hij voor ons heeft.

Laat mij een paar verhalen vertellen. Het eerste verhaal ken je wellicht... ik was aan het nadenken over een bepaalde leerling van Jezus nl. moeder Theresa van Calcutta. Sta eens stil bij die eerste bekering. Als zij voor de eerste keer haar leven aan Jezus gaf als een jonge persoon besliste Moeder Theresa dat zij, op jonge leeftijd, Jezus nooit iets zou weigeren. Ze zou nooit iets weigeren en zo begon ze dus een leven te leiden van geloof; ze werd een religieuze zuster en ging les geven in een school, een kostschool voor meisjes. Een goede leerling van Jezus, die een religieuze roeping heeft, die onderwijs geeft. Ze had eigenlijk zo kunnen blijven. Ze was een goede religieuze zuster, ze was goed, ze gaf onderwijs...goed...prijs de Heer! ...maar de Heer wou meer doen met haar dan dat. Dan heeft ze een 2de roeping gekregen, zoals je weet, om de verlatenen te dienen. Maar om dat te kunnen doen moest ze door moeilijkheden gaan, er was heel wat tegenstand. Haar geestelijke begeleider heeft haar 1,5 jaar lang laten wachten voordat ze de toestemming kreeg om te gaan doen wat de Heer haar vroeg te gaan doen. Nu kan je zeggen: dat is toch verloren, verspilde tijd? Maar bij de Heer is tijd nooit verloren want in die tijd werd zij gezuiverd, werd zij dieper genomen, leerde zij wat het betekent om te wachten op de Heer. En wanneer zij haar apostolaat begon was dat op de tijd van de Heer, in de timing van de Heer. Niet in haar timing en soms moeten wij ons afvragen: is dit de tijd van de Heer? We kunnen dat vragen als we voor iets persoonlijk geroepen worden of als we als gemeenschap geroepen worden. Is dit het tijdstip van de Heer? Dit is belangrijk om over te reflecteren. Want soms moeten we voorbereid worden voor een taak en we worden voorbereid door moeilijkheden soms, maar de Heer is altijd trouw.

Een 2de verhaal dat ik met jullie wil delen is het verhaal van een gemeenschap. Het gaat over een gewone parochiegemeenschap. Aan de oostkust van de VS, ze beslisten op een zeker moment om in de vastentijd een extra gebedsmoment te hebben, dat is niks abnormaal, er zijn veel parochies die zoiets doen. Tijdens zo een gebedsmoment als een parochie leek het erop dat de Heer hen zei dat ze dieper in de kracht van de H.Geest zouden ingaan. We spreken over een gewone parochie met gewone mensen. Op een dag kreeg ik een email van die parochiepastoor, ik had die nooit gezien, ik kende hem niet. Hij zei: wij zijn een gewone parochie en de Heer heeft ons gezegd dat we dieper moeten gaan in de H.Geest. Wilt u ons vertellen hoe we dat kunnen doen? Ik moet u zeggen dat ik veel zulke emails kreeg en jammer genoeg moet ik er bij zeggen dat ik vaak niet antwoordde op die mails, niet dat ik dat niet wou maar ja, hoe geef je een antwoord op zo een vraag? Ik heb al genoeg te doen ...maar om één of andere reden was er iets dat mij er toe aanzette om een antwoord te geven aan die email. Dat iets was natuurlijk de Heer en ik antwoordde hen dat ze een leven-in-de-Geest-seminarie moesten doen en ik gaf er nog bij 'ik kan je dit seminarie aanbieden(het was eentje

dat ik zelf had gemaakt trouwens) en ik zal je het materiaal opsturen. En ik stuurde alles voor zo'n 7-weekse op naar de VS en dan ging het weg uit mijn hoofd, ik dacht er niet meer aan, ik bad er ook niet meer voor. Ik moet eerlijk zijn, einde van het verhaal. Een paar maanden later was ik in de VS en ik kreeg een email waarin hij zei : 'wij hebben die 7-weekse gedaan, het is geweldig wat er is gebeurd, ik kom naar de conferentie, ik wil je daar zien en we kunnen er dan nog eens over spreken'. Het rare is dat ik om een of andere reden in mijn hoofd de gedachte had dat deze priester een Nigeriaanse priester was. Ik weet niet waarom ik dat dacht maar goed...Ik kom daar dus aan en die priester is absoluut geen Nigeriaan, hij is gewoon een Amerikaanse priester. Hij vroeg mij: waarom denkt gij dat ik een Nigeriaan ben? Ik zei: 'Ja, omdat ...wat voor mensen willen er dan echt de H.Geest? Hij zei: 'en mensen van het oosten van Amerika, willen die dan niet de H.Geest?' ok, we hebben mekaar dan ontmoet.

Hij heeft mij dan verteld hoe hij die workshops , die 7-weekse heeft ingericht en georganiseerd; ze hadden geen ervaring, en daar schreven zich 120 mensen zich in. Ze hadden ook geen leiders voor het programma. Het was niet zo moeilijk, ik had video's doorgestuurd, ze wisten wat ze moesten volgen. Maar ze wisten niet, zo zei hij hoe we met iemand voor iemand moeten bidden want we hadden dit zelf nog nooit meegemaakt. Maar we deden alles zoals ons werd gezegd. Het was geweldig en hij deelde dus het verhaal van Pinksteren. Toen zei hij: "nu gaan we de 7-weekse ook aanbieden in een nabij gelegen parochie. Intussen zijn we 4 jaar verder en ik kan u zeggen dat die priester en die parochianen de 7-weekse zijn gaan geven in het hele bisdom. En wat er zo speciaal aan is is dat die priester absoluut niet diegene is waarvan je zou denken dat die in vuur en vlam is van de H.Geest. hij is de canonieke advocaat van het bisdom, hij is de priester waar andere priesters naartoe gaan als ze vragen hebben over liturgische of juridische zaken en en het is zo dat de Heer hem gebruikt,...en dus vertrouwen ze hem. En ik vertel u dit verhaal omdat de mensen in zijn parochie heel gewone mensen zijn, ze wisten van niets maar ze vertrouwden op de Heer. En toen begonnen ze open te worden voor alles wat de Heer voor hen heeft. Door die simpele basisvragen te stellen: hoe gaan we het genezingsgebed doen? Wel , je bidt met mensen en je vraagt aan de Heer dat Hij hen geneest. We hebben dat gedaan en het werkte, alleluja!! Ik word daardoor bemoedigd, aangemoedigd want in de charismatische wereld waar ik kom bid niemand nog over iemand en daar wordt ook niemand genezen. Waarom niet? Omdat we ons genesteld hebben in onze zetel. Daarom heb ik het gebed gegeven van 'Heer, verstoor ons'... wanneer kunnen we op een nieuwe, frisse manier zien wat de Heer kan doen. Als we dat zouden kunnen is gewoon opwindend, dat is het werk van de Heer. Het is het werk van de Heer, het gaat niet over ons. Ik weet niet waarom ik op die email heb geantwoord. Ik weet het wel, de Heer was aan het werk en wanneer de Heer aan het werk is beginnen er dingen te veranderen. Dus als ik mag samenvatten, ik wil jullie enkele punten meegeven om over na te denken:

1. Ga naar het evangelie MC.1, 9-20 : neem dit mee in je gebedstijd= lectio divina. Lees wat daar gezegd wordt en vraag aan de Heer wat die tekst aan u zegt.
2. Eerst een verhaal: in 2013 was ik in Brazilië voor de wereldjongerendagen met de paus en de jongeren van over de held wereld. In de aanloop daarvan reisde ik rond doorheen vele steden in Brazilië. Ik reisde samen met Patty Mansfield. Patty Mansfield was één van de studenten in de Ducasuniversiteit die ik kende van 1967. Zij heeft toen de doop in de H.Geest ontvangen, als eerste in de katholieke kerk. We gingen op stap van stad tot stad, elke avond vertelde zij haar verhaal, ze vertelde hoe zij als jonge studente de doop in de Geest heeft ervaren en ik deelde mijn getuigenis hoe ik Jezus heb leren kennen toen ik 16 jaar oud was. Op een morgen in die tijd werd ik vroeg wakker, ik bad en zocht naar de Heer en ik voelde dat de Heer vroeg in de morgen tot mij sprak en Hij zei: 'dit is niet de manier , het is niet het belangrijkste hoe je aan de wedstrijd bent gestart, het belangrijkste is hoe je de aankomstlijn bereikt'. Sint-Paulus spreekt van de wedstrijd lopen. Dus elke avond deelde

ik wat er in mijn leven gebeurde als tiener, Patty vertelde wat er in haar leven gebeurde als zij student was...maar de Heer was er mij duidelijk aan het herinneren dat dit nog maar het begin was. Ok, dat waren goeie verhalen om met jonge mensen te delen maar de Heer liet mij zien dat het belangrijkste is om de aankomstlijn te bereiken.

Vraag: denk eens na hoe je de wedstrijd loopt op dit moment in je leven? Ga je aan het juiste ritme, juiste snelheid, ben je in de juiste lijn, hou je voldoende snelheid aan? Hoe ben je bezig de wedstrijd te lopen?

3. Schriftlezing om bij stil te staan: Hebr. 12, 1-2

Velen van jullie weten dat ik jaren lang de kerk gediend heb in Rome in het kantoor van de katholieke charismatische vernieuwing. Heel vaak moest ik op het St-Pietersplein zijn en wie daar al geweest is of misschien heb je de beelden al gezien, als je op dat plein staat zie je al de standbeelden van de heiligen. Als je in het midden staat kan je ze allemaal zien.

Gaandeweg leerde ik al die heiligen kennen, wist ik welk beeld van welke heilige was. Dan kom ik bij de brief van de Hebr. : 'een menigte van geloofsgetuigen die ons omringen'. Dan denk ik aan die heiligen en ook aan de heiligen die ik gekend heb op aarde, dat wij tot een veel grotere realiteit behoren dan die welke wij zien met onze fysieke ogen. Het boek van de Hebr. spreekt ons van die grote menigte van geloofsgetuigen. Dat geeft ons 3 eenvoudige zaken:

1) maak je vrij van alles wat in de weg staat, bijzonder de zonde, verwijder alle obstakels (Hebr.12 Vers 1)

2) blij standvastig, blij constant lopen

3) houd je ogen op Jezus

Ik wens jullie allemaal een goede tijd van verwerking. Je kan de schriftlezingen overwegen in je gebedstijd en laat je door de Heer verstoren en wees bereid dat de Heer tot je zal spreken. Amen